

at komme igennem med, og det er ogsaa et Spørgsmaal, om Menigheden er tjent med at have en Præst, der daarligt kan faa sin Løn til at slaa til.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) stillede sig jo ikke bedre, idet han gjorde opmærksom paa, at han ikke nogen Sinde havde ladet Ytringer falde, der kunde berettigede Præsterne til at mene, at han eller hans Parti vilde gaa med til en Lønforbedring for dem. Derimod indrømmede han, at Præsterne havde ventet en Forbedring, og at de havde haft et vist Grundlag for en saadan Forventning. Det er naturligvis meget rart at have et begrundet Haab om en Forbedring, men det fylder jo ikke meget i Præsternes Lommer. Jeg beklager, som sagt, meget, at de to sidste ærede Talere, og særlig, at den højtærede Kirkeminister har stillet sig saa afvisende overfor dette Spørgsmaal, som de har. Ogsaa i Gaar var enkelte Talere inde paa, om der ikke kunde findes en Udvej til at forhøje disse Gager, uden at det behøvede at medføre en stor Ekstraudgift. Det er en kendt Sag, at der paa Landet er mange smaa Embeder, Embeder paa 600—800 Indbyggere. Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds oplyste, at f. Eks. Embederne i Sjællands Stift gennemgaaende var paa 700 Indbyggere, og der er jo mange Steder meget smaa Embeder, som man skulde synes godt kunde sammenlægges. Nu forstaar jeg meget vel de Vanskeligheder, der dermed kan følge, idet jeg forstaar, at naar et Sogn først har en Præst, vil det ikke gerne dele denne Præst med andre. Men som det blev udtalt af et æret Medlem i Gaar, er der maaske ikke saa meget vundet for Sognet ved at have en Præst, som har meget lidt at bestille; hvis han ikke er hjemme meget af Tiden, hjælper det jo ikke stort, saa kunde to saadanne smaa Sogne lige saa godt dele en Præst, og derved kunde der indvindes Penge til at forbedre 3die Klasses Lønningerne lidt. Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds var inde paa at drage en Sammenligning med Bispestolene; det synes jeg nu ikke, man kan, thi der er dog Forskel paa at nedlægge en Bispestol og at nedlægge et Sogn med 600—700 Indbyggere. Det er min fulde Overbevisning, at hvis man nu forsømmer at tage Hensyn til de lavest lønede Præster, vil man opleve, hvad man enkelte Steder allerede har prøvet, at man ikke kan faa de daarligt lønede Embeder besat, at der ingen Ansøgere melder sig, og saa kommer Embedet til at staa vakant en længere Tid. Jeg vil ikke give mig af med at spaa, men jeg er ret sikker paa, at hvis man vil

fortsætte med disse Lønninger, vil det i hvert Fald ikke animere mange til at gaa til det teologiske Studium, og de, der har kirkelig og dermed ogsaa aandelig Interesse, vil snart forstaa, hvor stor Skade det kan betyde.

I det andet høje Ting ønskede mit Parti ogsaa, at det Honorar, Prøvsterne faar, blev pensionsgivende, og det kan jeg ganske slutte mig til. Men jeg vil dog sige, at for mig har det ikke saa afgørende en Betydning som dette at faa tredie Klasses Embedernes Lønninger hævet noget, selv om det kun blev forholdsvis lidt.

Der er i det andet høje Ting foretaget en Ændring af § 43, som forringer Menighedsraadet's Indflydelse med Hensyn til Afhændelse af Præstegaardsjorderne. Ligesom vi i sin Tid stemte imod Loven af 4. Oktober 1919, maa vi ogsaa være imod denne Ændring. Menighedsraadet, der efter dette Lovforslag har Tilsyn med og Ansvar for Præstegaardenes forsvarlige Administration, ogsaa i økonomisk Henseende, maa ogsaa, mener vi, skønne over, hvorvidt det er opportunt og rigtigt at afhænde noget af Præstegaardsjorden. Hvad der kan være rigtigt for den ene Præstegaard, kan være forkert for den anden. Der er en Ting, vi bør regne med, og det er, at Menighedsraadet, valgt, som det er, af Sognets Beboere, har Kendskab til de lokale Forhold, saa at det bedst kan skønne over, hvorledes det er klogt i Øjeblikket at handle. Vi er derfor meget kedede af, at den højtærede Kirkeminister ikke fastholdt Bestemmelsen i Lovforslaget, saaledes som det var forelagt. Saaledes som § 43 nu er affattet, er der kun den Ventil, at hvor hele Præstegaarden eller Dele af samme med uheldig Beliggenhed eller af andre Grunde ikke egner sig til Udstykning, kan Ministeriet tillade, at dette undlades, naar Menighedsraadet og Statens Jordlovsudvalg fremsætter Forslag derom. Det er jo udelukkende bygget paa et Skøn, som i de fleste Tilfælde, naar Loven skal praktiseres, efter min Mening vil virke uheldigt. Vi var tilfredse med § 43, saaledes som den var fremsat af den højtærede Minister; den nuværende § 43 bliver jo alligevel en Slags Ekspropriationslov. Hvis Præstegaarden f. Eks. har et Jordtilliggende af 24 ha, kan Jordlovsudvalget uden videre afhænde de 8—12 ha, selv om Menighedsraadet og Præsten er nok saa meget derimod. Hvis det nu var saaledes, at der var Jordmangel eller, som man har brugt at kalde det, Jordhunger, var det jo en noget anden Sag, men det er der, jeg siger næsten desværre, ikke. Naar man ser paa